

Yevmiye – 12625

2014-11-23 02:18:14 +0200

Günde 5 kilo yazıyorum. Beş kilo-bayt. İkibuçuk kilo-gramlık beynimin her gramına iki harf düşüyor. İşleri bölüştürünce kolay.

Yazma rutininin bazen hissettiğim o beynimin çalkalandığı *yazmalıyım, yazmalıyım* hissini yok edeceğini düşünürdüm. Öyle olmadı. Bugün kafamda, ya insanları fazla beklemek ve onların yüzünü fazla seyretmekten neşet etmiş bir çalkantı veyahut günün manasızlığından duyulan derin sızı veya daha da veyahut genel gidişatının meydana serdiği bir can sıkıntısından kaynaklanan sarhoşluk tedailerini hangi halının altına süpüreceğimi bilemeyeşimden kaynaklı bir denge yitimi.

Kalemi, daha doğrusu klavyeyi bıraksam hoşuma gitmeyecek şeyler yazacakmış gibi hissediyorum.

Allah’tan yazdıklarım hemen gitmiyor. Gece yatmadan evvel yazıyorum, 5 kilo ve sabah bunların bir kısmını atıyorum, mümkün olursa, yeterince erken kalkmış ve ayıkılmışsam. 5 kilo yarıya inmesi de, 4 kiloya iniyor.

Yevmiye namıyla maruf yazıların (ve diğerlerinin) son zamanlardaki doğum süreci böyle.

Bugün artık *yeni TV* olduğuna kanaat ettiğim *akıllı telefon* isimli aletlerden yeterince uzak kalabilmek için bir takım önlemler aldım.

Bir takım önlemler deyince, çok düşünülmüş gibi durdu ama o kadar da değil.

Asus’un Fonepad diye bir ürünü var, 7 inçlik tablet ama diğer tabletlerden farkı, telefon özelliği de olması. Telefon olarak da kullanılıyor yani. Bildiğim en büyük ekranlı telefon. Ondan aldım.

Şimdi bu kadar büyük bir telefon pek pratik değil. Çanta taşımak icap ettirir. Onun için her zaman yanımda taşımam. Yanımda taşımak için de ufak bir telefona ihtiyacım var.

Bunu da sağolsun bir arkadaşımın verdiği modelini bilmediğim Nokia telefon yerine getiriyor.

Bu ikisi aynı SIM kartı kullanıyorlar. Bir telefoncu mağazasına gidip, *bizim kartı mitoz bölsek olur mu?* dedim, oldu.

Handspring diye bir marka ve onun ürettiğı Palm benzeri cihazlar varken başladığım *akıllı telefon* maceramı yavaş yavaş terketmek istiyorum. O cihaz 2003'te çalıştığına göre, 2002 gibi alması olmalıym. Aletin kendisinde telefon yoktu ama ek bir GSM modülü takılıyordu, kambur gibi, onunla kullanıyordum ve muhtemelen herkes garipsiyordu.

O zamandan beri Internet de, okunacaklar da, insanlar da ilginçliğini kaybetti sanırım. Ben de bir *alo, alo* insanına dönüştüm. Bir de bütün işleri tek cihazda yapmanın riskli bir tarafı olduğunu, aletin pili bittiğinde telefon bile edemediğimi farkettim. Çölde su arayan adam gibi, telefon şarj edecek vaha arıyordum son zamanlarda. Şimdiki telefonun şarjı 10 gün gidiyormuş. Her zaman açık olmayacağına göre, muhtemelen 1 ay da gider.

Hattın Internet paketini de kaldırıp, müstakil bir 3G modem aldım. Telefondan kullandığım Internet, fast food dükkanından yediğim yemek gibi geliyor. Şimdi Internet'e girmek için modemi yanıma almış ve açmaya üşenmemiş olmam lazım, onu yapınca bilgisayar da almış olmam ihtimali kuvvetli.

Normal insanlara ufak, bana büyük işler bunlar.

Şikayet edecek çok şey var. Ne çok şey. Mesela bugün hatları şirkete devrederken ne çok bekledik. Devlet dairesi gibi Turkcell. Uzun uzun metinler ve ufak ufak yazılar. Hiçbirini okumadım. *İmzayı atanın tüm malvarlığı Turkcell'in olsun* yazıyorsa da gitti hepsi.

Yazmak istediklerim bunlar değildi. Daha başka bir yerden başlamak isterdim. Belki Dalay Lama'dan bahsetmek isterdim. 1959 yılında, yaşayan 1.5 milyon Tibetlinin %90'ı toprak kölesiymiş, alınıp satılan cinsten ve Dalay Lama hakkında kötü söz söyleyenin gözü çıkarılır veyahut dili kesilirmiş. Sevgi pıtırıcı gibi dolaştığına bakmayın diyordu biri.

Medyanın *iyi* ve *kötü* resimler çizmesinin hemen hemen doğrudan maddi ve siyasi menfaatlerle ilişkili olduğunu düşünüyorum. Medya işi gereğı hemen her şeyi yalınkat sunuyor ve o hengamede kendinizi hangi tarafta, beyaz veya siyah, hangi kutuda bulursanız orada kalıyorsunuz. Dalay Lama da, Kapitalist sistemi ürkütmeyecek ama Çinlileri şeytanlaştırmaya yarayan bir sevgi pıtırıcı olarak istihdam ediliyor.

Aşk yazılarından hoşlanmam. Aşkın yazısından hoşlanmam yani. Yazıya dökülen aşk dökülmüş yaprak gibidir en fazla, bakıp hüznülenebilirsin ancak

asla gerçeğine benzemez. O kadar saçma.

Tablet alınca BeyondPod'u yeniden kurdum ve podcast'leri ona aktardım. Dinlenecek çok şey var ama zaman yok. Biri dinleyip anlatsa iyi olabilir. Suyunun suyu.

Çok param olsa da *özetleyici* tutsam.

İnsanın zamanı kısıtlı ve aklını kısıtlayan bu. Öğrenecek zaman yok. İmkan yok. Her şeyi bilemezsin ve bildiklerinin ne kadar iyi olduğunu sonuna kadar takip edemezsin. Bir şeyler öğrenecek ve bunlarla yaşamaya alışacaksın. belki daha iyisi var, belki daha önemlisi mevcut, belki dünya hiç de bildiğin gibi bir yer değil ama sen yine de bir yerden başlayıp, bir yerde biteceksin. Sonrası ne, uf.

İnsanın bir yerden sonra ebedi hayata kavuşacağına inanıyorum ama ebedi bilgiye kavuşacağına inanmam daha zor geliyor. Cennetin akisleri bende her zaman güzellik uyandırmıyor. Hristiyan cennetinin sıkıcı bir yer olduğunu söylüyordu biri, ne kadar zevkli olursa olsun, milyon ve milyar yıl aynı durumda kalmanın sıkıcılığı.

İlişki yazısı yazmak istiyorum bazen. Yani bu kadın erkek kadın kadın erkek erkek ilişkilerinin hemen hepsinde bir anormallik var. Bildiğim bir şey de değil. İnsanlar bana anlatırken anlıyormuş veya ilgileniyormuş gibi yapıyorum ama duya duya artık alıştığım ve aslında pek de ciddiye almadığım konular.

Dinlediğiniz kişi her zaman için suçu daha az olan taraftır mesela. Bunu öğrendim bu zamana kadar. Kimse *ben mahvettim* demez. Kendini eleştirse de, bunların yaşadıklarına nisbetle ufak olduğunu anlatır. Önemseydi zaten yapmazdı.

Allah bizi birbirimize bela olalım diye yaratmış herhalde. Ne diyeyim?

Dün Mudanya'da engellilerin arabaları için ayrılmış park yerinde *engelli yerimi aldın, engelimide alırmısın* yazıyordu ve ben bu laftaki derin hikmeti bırakıp, neden edatın ayrılmadığına takıldım. Oraya parketmedim ama sorunun cevabı belli gerçi: Almam.

Bugün X- engelliler için bu kadar park yeri ayrılmasının gereksiz olduğunu, kaç tanesinin arabası olduğunu dair girizgah yaparken, aklıma *he, zaten gereğinden fazla olmasa bu kadar göze batmaması lazım* demek geldi. Bir otopark doluyorsa ve engelliye ayrılmış park yerlerinin 10'undan sekizi boşsa ve diğer ikisi de zaten kafadan engelliye bir anormallik vardır, evet. Demek ki o kadar yok ihtiyaç sahibi.

Velakin bunu da bilemezsin. Bugüne dek bilerek hiç öyle yerlere park etmedim. Dolanıp durdum, yine park etmedim. Ufak ihtimal de olsa adam gelecek ve benim yüzümden uzak yere park edecekse, varsın ben on dakika daha fazla dolanayım oralarda.

Aslında engellilere ücretsiz vale hizmeti verseler daha doğru bir iş yapmış olurlar.

Belediye başkanı olursam logar kapaklarını kapattıracağım. İnce demir plakaların üstüne beton, üstüne asfalt. Kazacak adamların eline de detektör vereceğim. İki metrede bir logar kapağı, gir çık, gir çık, hiçbirisi de yolla muvazi değil.

Zamanında ev boyatırken, buvat kapakları gözüme batmıştı ve hepsini kapat-tırmıştım. Elini tık tık vurup buluyorsun zaten yerini çok lazım olursa. Hiç de bir şey olmadı. Normal bir evde on yılda bir buvat kapağı açılır, ona rağmen her duvarda iki tane var.

Logar da benzer. Kırk yılda bir lazım olacak diye günde kırkbin arabanın sinirini bozuyorsun. Madem seviyesini tutturmayı millet olarak beceremiyoruz, olmuyor yani bu kapakları yolla aynı seviyede yapmak, elimizin ayarı, ustamızın becerisi yetmiyor; o zaman hepten kapattıralım da, kazacak adamın ya haritası, ya detektörü vardır. Çalınmadığı sürece zaten açılmıyor o kapaklar.

Sadece o kapaklarla hallolan lağım işi de pek görmedim, o açılınca genelde başka bir yeri de kazmak gerekir.